

»Førend de kalder, svarer Jeg« (Esajas 65,24).

Om at sanse ret

Ved nytårstid sang vi Brorsons salme: Kom, hjerte, tag dit regnebræt skriv op dit levnedts dage, se til, at du kan *sanse ret* og tænke lidt tilbage!

Jeg ved ikke, om Brorson havde Jesu ord til Simon Peter i tanke: »Vig bag mig, sattan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er« (Matt. 16,23).

Det er nogle af de forfærdeligste ord, vi har af Jesu mund, thi de åbenbarer, at der findes en dæmonisk kærlighed. Peter elskede Jesus, derfor sagde han, da Herren havde tilkendegivet apostlene, at han skulle dræbes, men opstå den tredje dag: »Gud bevare dig, Herre! Nej, sådan må det ingenlunde gå dig!«

Denne kærlighed, der ville skåne Herren for korset, afslørede, at Peter ikke sansede, hvad der er Guds, men kun, hvad der er menneskers. Bemærk, at Herren sagde ikke: »Du mente det godt, Peter, men nu skal jeg fortælle dig, hvorfor jeg skal dræbes«.

Vort Ja og vort Nej

I vort liv med Herren må vi atter og atter træffe nogle afgørelser. Skal vi sige Ja eller Nej til dette og hint? Vi skal med andre ord sanse, om det er af Herren, eller det kun er af mennesker.

I mit lange liv er der især fra den engelsk-talende verden kommet en mængde »gode ideer« til effektivisering af tjenesten. Vi måtte derfor sanse, om de var Guds, eller om de var menneskers, og vi sansede hver gang, at de kun var menneskers. Tjenesten for Gud består i at følge Jesus (Johs. 12,26), og det er alt andet end effektivt i menneskers øjne. Det fører til tab, upopularitet og had. På korset fik Jesus det »gode« råd at stige ned fra det, så ville alle tro på, at han var Guds søn. De sansede ikke, hvad der er Guds, men kun, hvad der er menneskers. Han kunne hvert øjeblik stige ned fra korset, men han gjorde det ikke. Sådan er Guds »effektivitet« til vor frelse, men det sanser de allerfleste ikke. De vil hellere have nogle kurser i at vinde mennesker, at få kontakt med verdens børn og at lære at forstå dem.

Mellepositionen

Når det drejer sig om at sanse, om noget er Guds eller kun menneskers, må vi svare enten Ja (og lade dette forblive Ja) eller Nej (og lade dette forblive Nej). Det er et

enten-eller. Hvis vi siger, hvad der går ud over det, er det *af det onde* (Matt. 5,35).

Der er kun to muligheder for en kristen:

Kærligheden eller Hadet,
Sandheden eller Løgnen,
Lyset eller Mørket.

En melleposition af både-og findes ikke. Det ser vi tydeligt i vor Frelses liv og tjeneste.

Der er mange indvendinger imod, at der kun er disse to absolutte modpositioner i livet. En af dem lyder således: »Man hader da ikke sin broder eller sin næste, fordi man ikke elsker ham!«

Heller ikke imellem sandheden og løgnen er der nogen melleposition, skønt man taler om halve sandheder – de hører imidlertid hjemme i løgnen. Det er et enten-eller. Hvad der er derudover, er af det onde.

Kan man ikke i tusemørket finde en melleposition imellem lys og mørke? Nej, det grundlæggende budskab er, at »Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham« (1. Johs. 1,5).

Mellepositionen imellem kærlighed eller had, sandhed eller løgn, lys eller mørke befinder enhver kristen med et delt hjerte sig i.

Den umulige mulighed

Gud siger ikke Ja til nogen delthed eller nogen mellemting imellem de nævnte absolutte modsætninger, ej heller til noget kristenliv i en mellemeeksistens imellem dem.

Men er der nogen af os, der kan sige sig fri af at have levet og virket som en kristen just i dette både-og, denne delthed og denne melleposition, som Gud ikke godkender, men som vi er alt for tilbøjelige til alligevel at vælge.

Man befinder sig rimelig godt i den. Der hviler tilsyneladende en vis velsignelse over ens tjeneste.

Men een ting fattes: længselen efter helliggørelse. Tidsånden får mere og mere magt og tidens tanker bliver ikke afvist, thi man har mistet gaven til at sanse, hvad der er Guds, og hvad der kun er menneskers.

For mit vedkommende skulle der den store rystelse til for 18 år siden, da de fleste af mine venner og medarbejdere satte mig fra at lede Kristent Fællesskab. Men det viste sig at være Guds nåde imod mig, så han førte mig ud i den *virkelige frihed*, d.v.s.

Kærligheden

altså ikke kærligheden og bitterheden, ikke kærligheden og modviljen, men kærligheden alene. Den er beskrevet i 1. Kor. 13.

Da Gud skænkede mig den holdning til de gamle venner, åndede mit hjerte frit. Mit ønske er ikke, at jeg skal få ret, men at det må gå dem godt, som Gud vil det.

Kun i kærlighedens Ånd kan man sanse, hvad der er Guds – eller skønne, hvad der er hans: det gode, velbehagelige og fuldkomne (Rom. 12,1-2).

Vor Frelser kommer snart i herlighed og megen kraft. Kærligheden vil blive kold hos de fleste (Matt. 24,12). Hvem ængstes ikke for, at det netop sker med ham? Enhver sådan får dette råd af kærlighedens apostel: »Og nu, børnlille, *bliv i Ham*, for at vi, når Han åbenbares, må have frimodighed og ikke blive til skamme for Ham ved Hans komme« (1. Johs. 2,28).

Disse ord af den gamle apostel er en genklang af Jesu herlige ord, som Johannes selv havde hørt af Jesu mund, aldrig glemt og nedskrevet i kap. 15 af sit evangelium. Læs derfor dette kapitel og bliv i Ham, bliv i Hans ord, bliv i Hans kærlighed med de konsekvenser, det får.

Til slut

Der findes for et Guds barn ikke nogen mellemtilstand imellem enten-eller. Det sidste brev i Bibelen er brevet til menigheden i Laodikea (Johs. Abenb. 3,14-22). Denne forsamling havde fundet sig til rette i mellemtilstanden imellem varm eller kold. De befandt sig tilsyneladende godt i den og følte sig rige – rige på Bibelkundskab, rige på aktivitet og rige derved, at i en sådan menighed finder kødelige kristne sig godt tilpas, og derfor kommer der stadig nye til.

Herren måtte anvende stærke ord for at vække denne menighed: »Jeg vil udspy dig af min mund« (vers 16). Det betød ikke, at han var færdig med den, men at han elskede den og ville tugte den til omvendelse.

Omvendelse er imidlertid en personlig afgørelse for hver enkelt i menigheden. Det personlige ansvar kan ikke overlades til andre. Derfor siger Herren: »Se, jeg står for døren og banker; om *nogen* hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til *ham* og holde nadver med *ham*, og *han* med mig. *Den*, der sejrer, *ham* vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos

min Fader på hans trone.«

Så meget mister enhver, der bliver i lunkenheden med al dens »rigdom« på kundskab, aktivitet og succes.

Lad os lytte til Herrens sidste ord i hans sidste brev med hans sidste kald til at omvende sig fra halvheden, deltheden, både-og: »Den, som, har øren, *han* høre,

hvad Ånden siger til menighederne« (Åbenb. 3,22). Med andre ord: »...han sanser, hvad der er Guds, og hvad der kun er menneskers.«

I elskede, nu er vi Guds børn

Det er kærlighedens gamle apostel, Johannes, der skriver disse skønne ord til sine åndelige børn (1. Johs. 3,2). Han skriver som en, der kan sanser, hvad der er Guds, og anvender ikke et eneste overflødigt ord. De kan nemlig også sanser, hvad der er Guds (2,27).

I elskede

Sådan tiltaler han dem, og de misforstår ham ikke. Det er ikke sin kærlighed til dem, han fremhæver, thi da siger han »mine elskede« (2,7), men det er det vidunderlige, at de er elskede af Gud (som også i 4,1, 7 og 11).

På denne stille, dybe måde fremhæver kærlighedens apostel den store forskel imellem hans og Guds kærlighed til dem. Apostelen er ikke død på et kors for deres synder, ej heller opstået fra de døde den tredje dag til deres retfærdiggørelse, men det er Guds søn.

»I elskede« – det kan aldrig blive en selvfølge – ikke een af dem kan sige: »Det ved vi godt!« Det er og forbliver underfuldt. Hvorfor elskede og elsker Gud dem? Var det, fordi han fandt nogle »positive« egenskaber hos dem? Nej, det var, fordi Han viste dem barmhjertighed. Hvorfor gjorde Han det? Udelukkende, fordi Han besluttede at udvælge dem. Hans kærlighed er ikke en følelse hos Ham og slet ikke en magt, Han er underlagt, men Hans vilje.

Før verdens grundvold blev lagt, udvalgte Gud dem og forudbestemte dem til at have barnekår hos Ham.

»I elskede« – det er så stort, så stort, så ufatteligt og herligt, at de og vi gennem alle evigheder vil takke og tilbede Ham derfor.

nu

altså nu – og nu – og nu – altså dette øjeblik. Guds kærlighed og frelsens herlighed forældes ikke; hans nåde er ny hver morgen. Der slides ikke på Guds kærlighed; den er guddommelig stærk og uovervindelig. Vel kan Han bedrøves over os, men Hans kærlighed forminskes ikke.

Dette »nu« er en nåderig stund – bemærk: rig på nåde! Det er frelsens dag (2. Kor. 6,2).

Mangfoldige »nuer« glider os forbi, men vore tider med alle disse »nuer« er i Guds hånd. Han har også bestemt vort sid-

ste »nu« hernede – tænk, om det blev det »nu«, det øjeblik, da Kristus kommer igen i kraft og stor herlighed, og vi da i eet »nu« iføres uforkrænkelighed og borttrykkes til at møde Ham i skyen (1. Kor. 15,51-53).

er vi Guds børn

»I elskede« – så venter vi, at han skriver: »...nu er I...«, men han skriver: »I elskede, nu er vi Guds børn...« Den gamle, prøvede og erfarne apostel oplever ikke sig selv som mere end de. Han kalder dem derfor »mine brødre« (3,13). Hverken i sit evangelium eller i Åbenbaringen eller i noget af sine tre breve omtaler han sig selv som apostel. Han er deres tjener og derfor den »mindste« af dem. Tanken på at have gjort sig fortjent til noget som helst hos Gud er ham fjern. Af nåde er han det, han er: et Guds barn.

Han er som de født af Gud! Kan noget mere overvældende tænkes? Guds sæd, Guds ord, Guds Ånd er i ham ligesom i dem. End ikke Kristus skammer sig ved at kalde dem alle for brødre (Hebr. 2,12-13).

Apostelen er betaget af at være Guds barn. Det er formentlig blevet større og større for ham, alt som årene gik. Barn af Gud den Almægtige, himmelens og jordens skaber – den højt ophøjede, som ingen kan tåle at se – det kan aldrig blive noget ordinært – noget selvfølgeligt – det er og forbliver så stort, at det overgår al forstand.

Som børn er vi Guds arvinger og Kristi medarbejdere – fritag mig for at beskrive en sådan herlighed!

At være eller ikke at være

»I elskede, nu er I...« De var blevet noget, de aldrig kunne gøre sig selv til, end ikke, om de holdt hele loven som Saul fra Tarsus. Ingen fromhed, intet offer, ingen gråd over sig selv kunne forvandle dem, så de blev noget helt andet, end de var. At gøre et syndigt menneske til sit barn formår kun Gud.

De havde fået en ny natur. De skulle ikke stille sig an og f. eks. blive mere »fromme«, når de bad, end ellers. Denne ny natur var kærlighed, glæde, fred og godhed. I overensstemmelse hermed minder Det nye Testamente dem og os om at leve i overensstemmelse med vor nye natur og nye væren, f. eks.: »elsk hverandre

inderligt« (1. Peter 1,22) – »vær altid glade« (Fil. 4,4) – »hold fred med alle mennesker, så vidt det står til jer« (Rom. 12,18).

Sådan kan man kun skrive til dem, der er blevet Ordets gørere, ikke blot dets hørere. Hvis de besinder sig på, at de *nu* er Guds børn, kan de leve et helt nyt liv. De ikke blot vidner om Herren nu og da, men *er* hans vidner.

Idyl?

Så er alt vel idel idyl, kærlighed, fred og glæde? Nej, jo mere de er Ordets gørere og Jesu vidner, des mere er de uønskede iblandt verdens børn. De bliver aldrig populære, men snarere hadede. En discipel står ikke over sin Mester. Har de hadet Ham, vil de hade dem (og os). Det kan imidlertid kun forstyrre den ydre idyl, men ikke den indre. Deres kærlighed, glæde og fred vokser under det ydre tryk.

Værre er det med deres egen gamle natur, ofte kaldet kødet i de nytestamentlige breve. Kødet står Ånden imod og er i virkeligheden fjendskab imod Gud.

Får kødet overhånd, da giver de igen med samme mønt – og mærker en Åndens bedrøvelse i deres indre.

Luther hævdede, at Guds børn synder dagligt. Det står der intet om i Det nye Testamente. Guds børn kaldes aldrig for syndere, men for hellige. Men sandt er det, at troens kamp ikke hører op her i livet, end ikke når man er kommet op i årene.

Hvordan sejrer vi? Det tales der stærke ord om, ikke mindst i Bibelens sidste bog: »Den, som sejrer, skal arve dette« (Åbenb. 21,7). At sejre – er det at gøre sig fortjent til arven? Hvis det var tilfældet, da gælder det om at holde loven. Den tanke trængte ind hos galaterne, og Paulus var næsten fortvivlet derover.

Nej, Gud ske tak, som *giver* os sejren ved vor Herre Jesus (1. Kor. 15,57). Sejren er en del af Guds glædesbudskab. Når vi skuer ind i frihedens fuldkomne lov og holder ved dermed, er vi Ordets gørere og salige i vor gerning (Jakob 1,25).

Bemærk, at Paulus ikke skriver: »Gud ske tak, som gav os sejren...« Han anvender altid: »giver os«. Det er altså nu – ganske svarende til, at nu er vi Guds børn – nu er det en nåderig stund – nu er det frelsens dag.

Er der noget svært i dit liv nu – husk

da, at netop nu er du Guds barn – og netop nu skænker Han dig sejren ved vor Herre Jesus!

»Når jeg tænkte: nu vakler min fod, støtted Din nåde mig, HERRE; da mit hjerte var fuldt af ængstede tanker, husva-

led Din trøst min sjæl« (Salme 94,18-19).

Hvad skal vi blive?

Adskillige af Guds børn kan 1. Johs. 3,2 udenad, men citerer det ikke altid helt rigtigt. De siger: »I elskede, nu er vi Guds børn, *men...*« I teksten står der: »...og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive...« »Men« er udtryk for, at det drejer sig om en modætning til at være Guds børn; »og« udtrykker, at det er en følge deraf.

Det hører med til at være Guds børn, at vi endnu ikke har fået åbenbaring af, hvad vi engang skal blive. Således er der en vis spænding forbundet dermed.

Noget tilsvarende gælder ethvert barneforhold. Derfor hører man undertiden forældre sige: »Hvad mon vort barn bliver?« Er de lidt mistrøstige siger de: »Hvad mon han bliver til?«

Nu er vi Guds børn. Og *nu* følger på *nu*, derfor er der et »endnu ikke« og et »engang«. Vi lever i nuet med fremtiden for øje, eller, som Søren Kierkegaard siger: »Vi hører stueuret slå og tænker på evigheden« (frit citeret).

ikke åbenbaret

Gud har i sit ord åbenbaret os, hvad vi kan blive, men det er endnu ikke åbenbaret, om vi bliver det. Det vil først ske engang. Gud holder det i sin visdom skjult for os, at ikke vi skal tilegne os en falsk sikkerhed og slå os til ro i en tilstand som den i Laodikea.

Det er altså Guds nåde imod os, at Han ikke åbenbarer os, hvad vi engang skal blive. Det er således en del af evangeliet. Derfor tager det ikke modet fra os, men hjælper os til at blive i Ham »for at vi, når Han åbenbares, må have frimodighed og ikke blive til skamme for Ham ved Hans komme« (1. Johs. 2,28).

Men vi ved

»Men vi ved (d.v.s. det er åbenbaret os i Den hellige Skrift), at når Han åbenbares, skal vi blive Ham lige...« Apostelen har hjulpet dem til at huske, at just *nu* er vi Guds børn, og just *nu* kan vi blive i Ham (og således leve i en stadig fornyelse). Da

er vi beredte på det altafgørende *nu*, der gør ende på alle mennesketanker, alt menneskeværk og den nuværende skabelsesorden.

For det *første*: Alle folkestammer på jorden skal jamre sig, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed (Matt. 24,30). Vi kender dette vers, men vi kan ikke forestille os Menneskesønnens kraft og herlighed. Den er så overvældende, at den ikke har noget lighedspunkt i skabelsens nuværende tilstand, end ikke i sneklædte bjerge i sollysets glans eller våren med al dens blomsterpragt eller et nyfødt barn i sin moders arme. Herrens udseende er som solen, når den skinner i sin kraft (Åbenb. 1,16), og den tåler ingen at se på.

For det *andet* skal Menneskesønnen sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlens yderste grænser (Matt. 24,31). Alle Jesu udvalgte, være sig de levende eller de hensovede, skal iføres uforkrænkelighed, d.v.s. opstandelseslegemer, og borttrykkes i skyerne for at møde Kristus og således altid være sammen med Ham og med hinanden (1. Tess. 4,15-18). For det *trede* vil Han åbenbare,

hvad vi skal blive

For Kristi domstol skal vi alle træde frem, som vi er (2. Kor. 5,10). Enhver af os skal aflægge regnskab for sig selv. Her er ikke tale om, at vor frelse står på spil og kan gå tabt. Det drejer sig om, hvorvidt vi skal modtage løn for vort arbejde eller ej. Et Guds barn bliver sat over 10 byer, et andet over 5, m.v. (Luk. 19,11-20).

Det afgøres af, om vi i vor tjeneste har bygget på grundvolden, som Gud har lagt, nemlig Jesus Kristus, med guld, sølv, kostbare sten eller med træ, hø og strå (1. Kor. 3,12-15). Det vil med andre ord sige, om vi i vor tjeneste har sanset, hvad der er Guds, og hvad der kun er menneskers, eller om vi har ladet tidsånden være bestem-

mende.

At gå glip af løn er at blive frelst, dog som gennem ild.

Frygt og bæven

Jeg, der skriver dette, mærker straks, at der i mit indre melder sig en frygt og bæven for den stund, da jeg skal aflægge regnskab for Kristi domstol. Mon ikke enhver, der læser det, føler noget lignende.

Da er der en risiko for, at vi betragter lønnen som fortjeneste og følgelig begynder at ville gøre os fortjent dertil – med andre ord komme ind under lovens herredømme. Lønnen er imidlertid ikke fortjent, men en Guds gave, thi den er nådens løn! Den, som har fået meget forladt, elsker meget – og får løn derfor!

Apostelen Johannes siger det så enkelt og befriende: »Agt vel på jer selv, at I ikke skal miste det, vi nåede ved vort arbejde, men få *fuld løn*« (2. Johs. 8). Lad os derfor agte vel på os selv, at ikke vi skal miste noget af det, Jesus vandt til os ved sin fuldbragte gerning, men få fuld løn!

Vor frygt og bæven hører ikke op, men den slår ikke over i mismod eller håbløshed, end ikke, om vi ser tilbage på et langt liv med så meget træ, hø, strå. Selv når det er tilfældet, er Guds nåde ikke brugt op. Den er derimod så guddommelig, at når vi fortvivler over os selv, og kommer til Ham, ganske som vi er, da gengiver Han os de år, som gnaveren og æderen åd (Joel 2,25-26).

Det sidste vers af Brorsons nytårssalme: »Kom, hjerte, tag dit regnebræt,« som den første artikel begyndte med, lyder således:

Fald ned med ydmyg hjertens bod for nådens stol og trone, og bed, at Gud for Jesu blod vil lade sig forsones, at du herefter bedre må din nådetid anvende, og så ved livets aften få en god og salig ende.